

Arrest

**nr. 53 084 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 februari 2009 en heeft zich op 5 maart 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 november 2009 en 18 december 2009.

1.3. Op 22 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Salmaz en bent u Iraans staatsburger. Op school leerde u M.(...) kennen. Later had u met hem vrijblijvende gesprekken over de politiek. Op 20/10/1385 (Iraanse kalender, stemt overeen met 10 januari 2007 in de Gregoriaanse kalender) vertrouwde hij u voor het eerst toe dat hij zelf politiek geëngageerd was. Die dag vroeg hij u om pamfletten van de KDPI (Kurdish Democratic Party of Iran) te verspreiden. In totaal verspreidde u tot aan uw vertrek uit Iran een vijftal keer pamfletten. De eerste keer verspreidde u enkel pamfletten met M.(...). Later vervoegde een zekere A.(...) R.(...)jullie. Los hiervan besloot u naar aanleiding van de dood van een zekere A.(...) S.(...), een Koerd die door de autoriteiten op 21/10/1386 (11 januari 2008) vermoord werd, uw condoleances aan de familie over te maken en deel te nemen aan een herdenkingsmanifestatie die twee dagen na zijn dood georganiseerd werd. Tijdens deze manifestatie werd u samen met een tiental andere manifestanten opgepakt. U zat acht dagen vast. Tijdens de ondervragingen werden u onder meer vragen gesteld over uw motivatie om deel te nemen, maar u ontkende dat u deelgenomen had. U zei dat u een toevallige passant was. Op 30/10/1386 (20 januari 2008) werd u na het ondertekenen van een beloftebrief waarin u beloofde nooit meer aan dergelijke protesten deel te nemen vrijgelaten. Na uw verblijf in de gevangenis deelde u gedurende ongeveer een jaar geen pamfletten meer uit. Op 25 en 26/10/1387 (14 en 15 januari 2009) verspreidde u een laatste keer pamfletten. Op 1/11/1387 (20 januari 2009) vernam u via M.(...) dat A.(...) R.(...) gearresteerd werd. Hierop trok u onmiddellijk naar Mohammad, een kennis in het dorpje Direk, bij wie u kon onderduiken. Ook M.(...) dook onder. Toen M.(...) naar Salmaz ging, vernam hij dat A.(...) R.(...) inderdaad gearresteerd was, dat er een huiszoeking plaatsgevonden had bij u thuis waarbij uw melikaart en uw legerboekje meegenomen waren, dat uw broer A.(...) door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) meegenomen was en dat hij twee dagen vastgezet had. U bleef bij M.(...) tot 8/11/1387 (27 januari 2009). Op die dag trok u naar een oom bij wie u twee dagen verbleef. Uiteindelijk vertrok u via Turkije naar België waar u op 5 maart 2009 een asielaanvraag indiende. Sindsdien vernam u dat de autoriteiten nog driemaal bij u thuis langsgekomen zijn en dat er naar u gevraagd wordt. De laatste keer zeiden de agenten ook dat ze op de hoogte waren van het feit dat u in België verbleef en wezen ze erop dat u hier geen politieke activiteiten mocht ontwikkelen. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er lange tijd opgesloten te worden of er opgehangen te worden wegens uw politieke activiteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw Iraans rijbewijs; een kopie van de melikaarten (nationale kaarten) van uw ouders; een attest d.d. 21 juli 2009 van de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs waaruit blijkt dat u een sympathisant van de partij bent en dat u niet naar Iran kan terugkeren; en een internetartikel over Akbar Sadeki.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende de door u beweerde arrestatie naar aanleiding van de herdenkingsmanifestatie ter ere van de overleden A.(...) S.(...) is het hoogst opmerkelijk dat u geen enkele naam van uw tien medearrestanten kende. U wist evenmin of de mensen die samen met u gearresteerd werden veroordeeld en/of vrijgelaten waren. Gevraagd naar de reden waarom u zich daarover niet geïnformeerd had, zei u dat het uw vrienden niet waren en dat het gewone Koerden waren. Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Ze valt immers niet te rijmen met het feit dat u naar aanleiding van de dood van A.(...) S.(...) zijn familie ging condoleren – u moest hiervoor een twee uur durende verplaatsing maken – hoewel u noch A.(...) noch zijn familie voordien kende (CGVS 18/12/2009, p.8-12). Dat u geen informatie over uw medearrestanten heeft, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw asielaanvraag, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielaanvraagder kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien deze mensen in dezelfde omstandigheden als u opgepakt werden en u hun arrestatie niet aannemelijk heeft kunnen maken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zelf ook gearresteerd werd.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u bijzonder weinig informatie betreffende de structuur en werking van uw KDPI-partijbasis had. Zo wist u niet welke band M.(...) had met de partij. U wist niet of M.(...) partijlid was en of hij een bepaalde functie binnen de partij bekleedde. U wist evenmin

van wie hij orders kreeg. U was weliswaar op de hoogte van het feit dat M.(...) S.(...) K.(...) de bevelhebber van de regio Salmaz was, maar u wist niet of M.(...) al dan niet rechtstreeks bevelen van hem kreeg. U wist evenmin hoe M.(...) de pamfletten die hij aan u bezorgde verkreeg (CGVS 13/11/2009, p.12; p.15; CGVS 18/12/2009, p.5-6). Door uw gebrekkige kennis komt de geloofwaardigheid van uw beweerde sympathieën voor de KDPI dan ook op de helling te staan.

Gezien er aan de geloofwaardigheid van uw KDPI-engagement getwijfeld dient te worden, komt ook de geloofwaardigheid van uw activiteiten die u samen met M.(...) en A.(...) R.(...) uitvoerde op de helling te staan. Bijgevolg wordt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde link tussen u en A.(...) R.(...) ondermijnd. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd door het feit dat u betreffende de omstandigheden waarin A.(...) R.(...) gearresteerd zou zijn evenmin enige relevante informatie kon aanreiken. Zo wist u niet hoe M.(...) vernomen had dat A.(...) R.(...) gearresteerd was. U wist voorts niet door wie A.(...) R.(...) opgepakt werd. Uw rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie betreffende A.(...) R.(...)'s arrestatie – u wist hierover niet veel omdat M.(...) weinig tijd had om u hierover in te lichten en zelf moest vluchten – is overigens niet afdoende. Het is immers hoogst bevreemdend dat u de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs wel kon contacteren om een attest te verkrijgen, maar dat u aan de vertegenwoordiging geen enkele vraag stelde over hetgeen met A.(...) R.(...) gebeurde. Evenmin ondernam u andere pogingen om M.(...) sinds uw vlucht te contacteren en informatie over hem te verzamelen (CGVS 18/12/2009, p.12; p.16). Gezien A.(...) R.(...)'s arrestatie uw rechtstreekse vluchtaanleiding is en u niet over relevante informatie betreffende deze gebeurtenis beschikt, wordt de geloofwaardigheid van deze arrestatie, waarvan u overigens geen enkel bewijs neerlegde, ernstig ondermijnd. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden wordt bijkomend bevestigd door het feit dat u betreffende de arrestatie en de twee dagen durende detentie van uw broer A.(...) evenmin veel informatie had. Zo wist u zelfs niet eens of A.(...) tijdens zijn ondervragingen al dan niet mishandeld werd. Nochtans onderhield u sinds uw vlucht naar België rechtstreeks contact met hem (CGVS 13/11/2009, p. 4; CGVS 18/12/2009, p.14).

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt ten slotte tevens uit het feit dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u, zoals reeds aangehaald, met uw familie contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn en of er sinds uw vlucht tegen u een rechtszaak geopend werd. U gaf hiervoor de weinig afdoende uitleg dat u dergelijke vragen niet stelde omdat u ervan uit ging dat uw familie dit wel spontaan zou vertellen (CGVS 18/12/2009, p.3). Deze uitleg is echter weinig afdoende, omdat u hieraan onmiddellijk toevoegde dat het wel mogelijk was dat uw familie u niet alles vertelt om u niet ongerust te maken (CGVS 18/12/2009, p.3). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw ouders bevestigen uw identiteit en nationaliteit alsook die van uw ouders. Hieraan wordt door mij in deze beslissing niet getwijfeld. Het internetartikel over A.(...) S.(...) bevestigt zijn overlijden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u tijdens de herdenkingsdemonstratie naar aanleiding van zijn dood gearresteerd werd. Betreffende het KDPI-attest waarin gesteld wordt dat u bij terugkeer naar Iran gevaar loopt, dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, dient te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen aangezien de ingeroepen gebreken geenszins afdoende zijn om het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig van de hand te doen. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat er onvoldoende waarde werd gehecht aan het KDPI-attest van de afdeling in Parijs.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel), voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde duidelijk sprake is van een reëel risico op onmenselijke behandeling omdat hij omwille van zijn deelname aan politieke manifestaties gearresteerd werd, en dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet afdoende werd onderzocht, noch gemotiveerd.

Er worden geen documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat hij, op verzoek van zijn vriend M., op 10 januari 2007 besloot politieke activiteiten voor de 'Kurdish Democratic Party of Iran' (KDPI) uit te oefenen door samen met M., en later ook met A.R., pamfletten van de partij uit te delen. Daarnaast nam verzoeker op 11 januari 2008 deel aan een herdenkingsmanifestatie die georganiseerd werd naar aanleiding van de dood van de door de autoriteiten vermoorde Koerd A.S.. Verzoeker werd samen met een tiental andere manifestanten gearresteerd en werd acht dagen later vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. Na zijn vrijlating deelde verzoeker gedurende een jaar geen pamfletten uit. Op 14 en 15 januari deelde hij een laatste keer pamfletten uit. Enkele dagen later vernam verzoeker via M. dat A.R. gearresteerd was waarop verzoeker en M. onderdoken. Er vond een huiszoeking plaats bij verzoeker thuis waarbij zijn melkaart en legerboekje in beslag werden genomen. Zijn broer werd bij deze gelegenheid door het Ettelaat meegenomen en twee dagen vastgehouden. Verzoeker besloot het land te verlaten en vernam in België dat de autoriteiten nog driemaal bij hem thuis waren langsgesproken op zoek naar hem. De autoriteiten zouden op de hoogte zijn van verzoekers verblijf in België en waarschuwen hem hier geen politieke activiteiten te ontwikkelen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is dat hij geen enkele naam van de tien medearrestanten naar aanleiding van de herdenkingsmanifestatie ter ere van de overleden A.S. kende, noch wist of deze mensen veroordeeld en/of vrijgelaten werden, (ii) hij bijzonder weinig informatie betreffende de werking en structuur van zijn KDPI-partijbasis had, (iii) hierdoor ook de geloofwaardigheid van de activiteiten die hij samen met M. en A.R. uitvoerde op de helling komt te staan, alsook de link tussen verzoeker en A.R., (iv) hij evenmin enige relevante informatie kon aanreiken over de omstandigheden waarin A.R. zou zijn gearresteerd, en hij noch via de KDPI-vertegenwoordiging in Parijs noch via andere kanalen trachtte informatie over A.R. te bekomen, (v) hij geen enkel bewijs neerlegde omtrent de arrestatie van A.R., zijnde zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, (vi) hij ook geen informatie heeft over de arrestatie en de twee dagen durende detentie van zijn broer A., ondanks het rechtstreeks contact dat verzoeker in België met hem heeft, (vii) hij niet op de hoogte is van eventuele juridische procedures die tegen hem zouden lopen, ondanks het contact met zijn familie, en (viii) de door hem neergelegde documenten, met name zijn identiteitsdocumenten en die van zijn ouders, het internetartikel over de dood van A.S. en het KDPI-atteest, bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. In de mate verzoeker zijn gebrek aan kennis over de identiteit van de personen die samen met hem naar aanleiding van de herdenkingsmanifestatie ter ere van de overleden A.S. trachtte te verschonen door te stellen dat hij deze personen niet kende, doch enkel met hen eenzelfde ideologie deelde, hij enkel zijn steun wenste te betuigen tijdens deze manifestatie en hij daarvoor de medearrestanten niet bij naam hoefde te kennen, noch begaan te zijn met hun lot na de arrestatie en hij enkel zijn eigen lot voor ogen had op dat moment, wijst de Raad erop dat deze arrestatie naar aanleiding van de herdenkingsmanifestatie plaats vond op 11 januari 2008, iets meer dan een jaar voordat verzoeker zijn land verliet, deze gebeurtenis, voor zover daar enig geloof kan aan gehecht worden, niet de directe

aanleiding is van verzoekers vertrek en zijn verklaringen omtrent deze gebeurtenis vaag zijn. Immers, zelfs indien verzoeker zijn medearrestanten niet bij naam en toenaam zou gekend hebben, kan verwacht worden dat hij op het ogenblik van zijn vrijlating nagaat of navraag doet naar het lot van de andere gearresteerden of dat deze gebeurtenis zelfs spontaan ter sprake komt vermits M., verzoekers kompaan met wie hij pamfletten zou hebben uitgedeeld, eveneens aanwezig was op de herdenkingsmanifestatie en kon ontsnappen (CGVS, gehoor II, p. 10). Daarenboven stelt de Raad vast dat de betoging blijkbaar een belangrijke gebeurtenis moet geweest zijn vermits 800 tot 1000 mensen aanwezig zouden geweest zijn zodat het optreden van de Iraanse autoriteiten zeker ter sprake moet gekomen zijn op het ogenblik dat verzoeker zou zijn vrijgelaten. De Raad is dan ook van oordeel dat maar weinig geloof kan worden gehecht aan dit onderdeel van verzoekers relaas. Hoe dan ook, de Raad herhaalt dat deze aanhouding niet de reden is van verzoekers vlucht. Overigens stelt verzoeker zelf dat er geen juridische gevolgen waren naar aanleiding van deze aanhouding *“omdat ze zagen dat ik onschuldig was en omwille van de beloftebrief”* (CGVS, gehoor II, p. 11).

Verzoeker meent verder dat het feit dat hij de precieze functie van M. binnen de partij niet kan geven, geen reden is om te twifelen aan zijn asielrelaas, hij wel degelijk kon antwoorden op de structuur- en werkingsvragen over de KDPI en dat bij twijfel over zijn kennis van de KDPI de commissaris-generaal desgevallend nog meer vragen had moeten stellen over de partij, los van M.. Echter, gelet op het feit dat M. net de persoon was die verzoeker ervan kon overtuigen om te sympathiseren voor de partij en pamfletten voor de partij uit te delen, hetgeen gezien de eraan verbonden risico's een belangrijke en weloverwogen keuze dient te zijn geweest, is het niet aannemelijk dat M. niet zou toegelicht hebben of hij lid is van de partij, wat zijn precieze taak binnen de partij is en, meer nog, hoe hij aan de pamfletten geraakte. Dat verzoeker niet kan antwoorden op een voor de hand liggend gegeven als het lidmaatschap van M. maar daarentegen wel de structuur van de KDPI kan geven en belangrijke personen van de partij kan opsommen (CGVS, gehoor I, p. 12-14), geeft dan ook een ingestudeerde indruk. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers relaas met betrekking tot zijn beweerde engagement voor de partij vaag is. Zo zou verzoeker lid geworden zijn in 1385 (2006) omdat hij zijn volk wilde helpen - bevrijden -, het een goede partij is, de mensen er heel goed over spraken en ze de mensenrechten respecteren (CGVS, gehoor I, p. 11) en omdat ze de rechten van de Koerden hadden afgenomen en hij gewoon wilde strijden voor zijn volk en partij (CGVS, gehoor I, p. 12). Van de persoon die zich engageert bij een partij kan verwacht worden dat hij dit coherent kan toelichten en politiek kan kaderen, wat in casu niet het geval is gelet op deze vage en algemene verklaringen. Op 20/10/1385 verspreidde verzoeker naar zijn zeggen folders over de oprichting van de republiek Mahabad. Op de vraag wat er geschreven stond over de oprichting van de republiek antwoordt verzoeker *“Het embleem – het symbool van de partij – het hangt van de gelegenheid of feest af.”* en *“Heel kort geschreven: Mahabad republiek werd toen opgericht en de president was die persoon – zo'n informatie”* (CGVS, gehoor I, p. 11 en 12). Gelet op deze summier toelichting over de inhoud van de verspreide folders en het feit dat het hier een algemeen bekend historisch feit betreft waarover zou zijn bericht, zoals ook de interviewer tijdens het gehoor opmerkte, is de Raad van oordeel dat dit verder verzoekers engagement van de KDPI ondermijnt. Voorts beaamt verzoeker dat zijn activiteiten in Iran op een laag pitje stonden en stelt hij voor de partij 5 keer pamfletten te hebben uitgedeeld, en hij de laatste keer pamfletten uitdeelde naar aanleiding van de *“herdenking van de republiek mahabad”*. Al deze elementen samen genomen concludeert de Raad dat verzoeker zijn engagement in Iran voor de KDPI en zijn beweerde vervolgingsfeiten om deze reden niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker gaat verder voorbij aan de motivering dat hij eveneens geen relevante informatie kan verschaffen omtrent de arrestatie van A.R., hij evenmin pogingen ondernomen heeft om deze informatie te bekomen, hij geen bewijs van de arrestatie van A.R. neerlegt en hij ook al geen informatie kan verschaffen over de arrestatie en detentie van zijn broer, en dit ofschoon hij regelmatig contact heeft met zijn familie.

Met betrekking tot zijn ongeïnteresseerde houding omtrent eventuele juridische procedures die tegen hem zouden lopen in Iran, beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij via zijn familie diverse informatie heeft ontvangen over diverse politiebezoeken bij hem thuis en dat indien zijn familie nog andere informatie zou hebben gehad, hij zulks wel had vernomen aangezien hij daar uiteraard niet specifiek dient naar de informeren. Dit verweer is geen verschoningsgrond voor verzoekers nalatige houding en wijst wel degelijk op een manifest gebrek aan interesse, vaststelling die afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte waren van verzoekers partijactiviteiten en derhalve het lot van A.R., met name zijn aanhouding en zijn eventuele veroordeling, belangrijk is om verzoekers eigen situatie te kunnen inschatten. Verzoeker had en heeft, indien het relaas op enige waarheid zou steunen,

er alle belang bij om de zaak van A.R. van dichtbij te volgen of te laten volgen. De vaststelling dat hij dat niet heeft gedaan ondermijnt verder zijn beweerde relaas.

De Raad herhaalt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

De herhaling dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat men in Iran geen convocaties opstuurt maar langsgaat om een verdachte te arresteren, doet geen afbreuk aan zijn nalatige houding en deze bewering wordt overigens niet gestaafd. Gelet op alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk maakt en hij zijn profiel als lid van de KDPI niet aantoont.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar het internetartikel van The Danish Immigration Service Report 2009, *'Human Rights Situation for Minorities, Women and Converts, and Entry and Exit Procedures, ID Cars, Summons and Reporting, etc.'*, merkt de Raad op dat het verwijzen naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480).

2.8. In een tweede onderdeel verwijt verzoeker de commissaris-generaal onvoldoende waarde te hebben gehecht aan het door hem neergelegde attest van de KDPI, afdeling Parijs, te meer dit document zijn verklaringen integraal aanvult en de authenticiteit van het document niet ter discussie staat. De Raad benadrukt dat, hoewel een getuigschrift van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kan zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten, dergelijk getuigschrift op zich niet volstaat om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts objectieve bewijswaarde voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ook ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel aan de aangebrachte stukken ook bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het document slechts een kopie betreft en ook omwille van zijn gesolliciteerde karakter niet de minste waarborg biedt inzake authenticiteit.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem bijgebrachte stukken wordt door verzoeker niet betwist, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal de ingediende stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen. Verzoeker slaagde er niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève.

2.10. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielaas beroept, met name dat hij omwille van zijn deelname aan politieke manifestaties gearresteerd werd en dat hij hierdoor een onmenselijke behandeling vreest bij een terugkeer naar Iran. Echter, naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn

relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in het internetartikel van Amnesty International *'Iran 2010: de repressie duurt voort'* van 1 juni 2010, niet. Verzoekers bewering dat uit dit artikel blijkt dat personen die zoals verzoeker deelnamen aan politieke manifestaties tot op vandaag een groot risico lopen op problemen met de autoriteiten, is onvoldoende om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad herhaalt dat deze vrees in concreto dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris- zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS